

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 43977-03-22

ניתנה ביום 28 מרץ 2022

ראל סלע

המבקש

-

פלאות שרותים מקצועיים בע"מ

המשיבה

חקיקה שאוזכרה:

חוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984: סע' 68(א), 68(ה)(1), 70, 70(א), 70(ג), 79(ד)

חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981: סע' 2(5), 32

חוק-יסוד: השפיטה: סע' 3

חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו: סע' 7

חוק בית הדין לעבודה, תשכ"ט-1969: סע' 39

חוק בית המשפט לעניני משפחה, תשנ"ה-1995

חוק הירושה, תשכ"ה-1965

חוק השמות, תשט"ז-1956

חוק קביעת גיל, תשכ"ד-1963

פקודת מס הכנסה [נוסח חדש] - לא מרובד: סע' 154

מיני-רציו:

* ביה"ד פסק כי פרסום דבר אודות הליך ומהליך שהתנהל בדלתיים סגורות ייעשה אך בכפוף לקבלת היתר מבית המשפט בו התנהל ההליך בדלתיים סגורות, בין אם סגירת הדלתיים נבעה מהוראת חוק ובין אם נבעה משיקול דעתו של אותו בית משפט.

* בתי-משפט – פומביות הדיון – עקרונותיה

* בתי-משפט – פומביות הדיון – מסמכים

* בתי-משפט – פומביות הדיון – איסור פרסומים

* בתי-משפט – פסק-דין – פרסומו

בביה"ד האזורי מתנהלת תביעת המבקש לתשלום זכויות הנובעות מיחסי העבודה בינו ובין המשיבה. בתביעה טען המבקש כי חלק משכרו מעבודתו במשיבה שולם לרעייתו (שהינה בתו של בעלי המשיבה), על אף שלא הייתה עובדת פורמאלית במשיבה. בני הזוג התגרשו בשנת 2018. במסגרת ניהול התובענה

העבירו הצדדים תצהירי גילוי מסמכים. בתצהיר גילוי המסמכים מטעם המבקש גולו, ביו היתר, כתבי ביי-דין מהליכי הגירושין שנוהלו בין המבקש ורעייתו בבימ"ש לענייני משפחה ובייה"ד הרבני. בתצהיר גילוי המסמכים מטעם המשיבה, צוין מכתב המוסד לביטוח לאומי. ביה"ד האזורי קבע שאין לעשות שימוש במסמכי הליך הגירושין נוכח החיסיון המוטל עליהם בהיותם מסמכים מהליכים משפטיים ב-"ענייני משפחה" ומשכך נוהלו בדלתיים סגורות; בנוגע למסמך של הביטוח הלאומי נקבע, כי טרם נעשה בו שימוש כראיה ולכן אין צורך להוציאו מתצהיר גילוי המסמכים של המשיבה, וככל שהמשיבה תבקש להגישו כראיה חרף הפגיעה בפרטיות המבקש, ידון בכך ביה"ד ככל שיידרש. על החלטה זו נסבה בקשת רשות הערעור.

בית הדין הארצי לעבודה (השופטת ל' גליקסמן) דחה את הבקשה ופסק כי:

אשר למסמכי הליך הגירושין, עקרון פומביות הדיון זכה לעיגון חוקתי בחוק יסוד: השפיטה. עקרון זה גובר, ככלל, על הזכות הכללית לפרטיות שגם היא זכות חוקתית, בהיותו הסדר ספציפי. אמנם סעיף 68(א) לחוק בתי המשפט, החל בביה"ד לעבודה, קובע כי "בית משפט ידון בפומבי". ברם בסעיף 68(ה)(1) לחוק נקבע כי ענייני משפחה יידונו בדלתיים סגורות. במקביל נקבע, כי אין לפרסם דבר אודות הליכים שנדונו בדלתיים סגורות, אלא ברשות בימ"ש; ודוק, איסור הפרסום עומד כשלעצמו, ואינו פועל יוצא של סגירת הדלתיים. דרושה הוראה מיוחדת כדי לאסור פרסום. לבימ"ש ניתן שיקול-דעת בסעיף 70(א) לחוק בתי המשפט להתיר פרסום הליך שהתנהל בדלתיים סגורות.

פרסום אודות הליכים שנוהלו בדלתיים סגורות, בכללם ענייני משפחה, ייעשה אך בכפוף לקבלת היתר מבימ"ש. על מבקש הפרסום לעתור לקבלת היתר מבימ"ש בו נדונו ההליכים בדלתיים סגורות לכתחילה, ולא לבימ"ש בגדרו הוא מנהל את תובענתו כעת, שבמסגרתה הוא מבקש לפרסם מסמכים או פרטים מההליכים החסויים. הדברים עולים מלשון סעיף 70(א) לחוק בתי המשפט ומהפסיקה לפיה הגורם שבסמכותו להורות על פרסום פסק הדין ופרטי הדיון, הוא הגורם השיפוטי שדן בתיק, ושהורה על סגירת הדלתיים לכתחילה בין מכוח הוראה בחוק ובין משיקול דעתו.

בענייננו, המבקש לא פנה לבימ"ש לענייני משפחה ו/או לביה"ד הרבני בבקשה להתיר את פרסום כתבי הטענות שביקש לגלות. ודוק, איסור הפרסום משתרע גם על כתבי הטענות שהוגשו בהליך. לכן, כדין נקבע בהחלטה שלא להתיר את השימוש במסמכי הליך הגירושין במסגרת ההליכים בביה"ד בשלב זה; ודוק, הגם שיתכן כי מסמכי הליך הגירושין רלוונטיים להליך הנדון בפני ביה"ד האזורי, הרי ששאלת הרלוונטיות לא יכולה "לכסות" על מחדלו של המבקש לבקש את היתר הפרסום בהתאם לדין; העובדה כי מסמכי הליך הגירושין נחשפו במסגרת הליך הגישור בין הצדדים אינה משנה, שכן דברים שנאמרים במהלכו לא יובאו לידיעת בית המשפט שדן בסופו של יום בתיק שמדובר בו (בהנחה שהליך הגישור לא הניב תוצאות); ככל שיינתן למבקש היתר מבימ"ש לענייני משפחה או מביה"ד הרבני, הוא יוכל לפנות בעניין בשנית לביה"ד האזורי.

אשר למסמך הביטוח הלאומי, המבקש עתר לפסילתו היות ולטענתו הגיע למשיבה תוך פגיעה בפרטיותו. אכן פתיחה של מכתב ללא רשות הנמען או הכותב מהווה פגיעה בפרטיות, ובשל כך אף ייאסר השימוש במסמך כראיה בהליך שיפוטי, אלא אם יתיר בית המשפט להשתמש בו בנסיבות המפורטות בחוק. אלא שבענייננו, טרם נעשה שימוש במסמך הביטוח הלאומי כראיה. שכן, דבר קיומו אצל המשיבה נודע למבקש בשלב המקדמי של גילוי המסמכים ההדדי בין הצדדים וכבר בשלב זה עתר המבקש לפסילתו. ביה"ד קמא קבע כי בפני המבקש פתוחה הדרך לבקש את פסילת מסמך הביטוח הלאומי כראיה לכשתבקש המשיבה לעשות בו שימוש, ולא נפל פגם בהחלטה זו. משכך, יש להותיר את החלטת ביה"ד האזורי על כנה ביחס למסמך הנדון, והוא ידון בעניין שנית ככל שיידרש.

החלטה

השופטת לאה גליקסמן:

לפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית הדין האזורי תל-אביב (השופטת אסנת רובוביץ-ברכש; [סע"ש 61687-01-20](#)), [פורסם בנבו] במסגרתה התקבלה בקשת המשיבה כי המבקש לא יוכל לעשות שימוש במסמכים מסוימים שגולו בתצהיר גילוי המסמכים מטעמו, וכמו כן נדחתה בקשת המבקש להוציא מסמך מתצהיר גילוי המסמכים של המשיבה (להלן **הבקשה** ו-**ההחלטה** בהתאמה). לשם שלמות התמונה יצוין, כי ההחלטה מושא בקשה זו עסקה בסוגיות נוספות כלפיהן לא טען המבקש ומשכך לא אאריך בהן.

רקע עובדתי

1. בבית הדין האזורי מתנהלת תביעת המבקש לתשלום זכויות הנובעות מיחסי העבודה בינו ובין המשיבה, ובכללן: פיצויי פיטורים; דמי חופשה; קרן השתלמות; דמי הבראה; תשלום שכר ושעות נוספות, בסך כולל של 539,609 ₪. בגדרי כתב התביעה טען המבקש כי לאורך תקופת העסקתו במשיבה שולם חלק משכרו לרעייתו, גב' אופיר סלע קוטון [שהינה בתו של בעלי המשיבה] (להלן – **גב' סלע קוטון**), על אף שלא הייתה עובדת פורמאלית של המשיבה, אלא שימשה "**צינור להעברת שכרו של התובע לחשבונם המשותף**" כלשונו. בני הזוג התגרשו במהלך שנת 2018 לאחר שנישואיהם עלו על שרטון.

2. במסגרת ניהול התובענה העבירו הצדדים תצהירי גילוי מסמכים הדדיים. בתצהיר גילוי המסמכים מטעם המבקש גולו, ביו היתר, כתבי בי-דין מהליכי הגירושין שנוהלו בין המבקש ובין רעייתו אשר נוהלו בבית המשפט לענייני משפחה ובבית הדין הרבני בתל-אביב. כך, המבקש גילה כי בידיו המסמכים הבאים, כלפיהם כוונה בקשת המשיבה שלא לעשות בהם שימוש:

א. כתב הגנה שהוגש על ידי גב' סלע קוטון בתלה"מ (תל-אביב) 15931-05-19;

ב. פרוטוקול הדיון בתיק הנ"ל מיום 24.2.2021;

ג. תגובה לבקשה מיום 8.7.2019 שהגישה גב' סלע קוטון לבית הדין הרבני בתיק 1198228/5;

(להלן יחד – **מסמכי הליך הגירושין**).

במקביל, בתצהיר גילוי המסמכים מטעם המשיבה, פירטה האחרונה כי בחזקתה מכתב המוסד לביטוח לאומי מיום 26.6.2019 אשר מוען אל המבקש לבדו ואשר

נשלח אל כתובת המגורים המשותפת שלו ושל גב' סלע קוטון, אותה עזב עקב הליך הגירושין (להלן – **מסמך הביטוח הלאומי**).

3. ביום 28.10.2021 הגישה המשיבה בקשה מטעמה, במסגרתה עתרה לאסור את השימוש במסמכי הליך הגירושין נוכח הוראות [סעיפים 68\(ה\)\(1\) ו-70\(א\) לחוק בתי המשפט](#) [נוסח משולב], תשמ"ד – 1984 (להלן – **חוק בתי המשפט**). לדידה, על יסוד הוראות החוק הנ"ל לא ניתן לחשוף את מסמכי הליך הגירושין, שעה שהליכים אלו נוהלו בדלתיים סגורות, אלא רק באמצעות קבלת אישור לכך מבית המשפט לענייני משפחה ומבית הדין הרבני בהם נוהלו ההליכים בין בני הזוג. יתר על כן, חשיפת המסמכים תביא בהכרח לפגיעה בפרטיותה של גב' סלע קוטון, שהינה צד ג' להליך המשפטי שבין המבקש והמשיבה.

4. בתגובתו טען המבקש, בין היתר, כי למסמכי הליך הגירושין ישנה "משמעות ראייתית חשובה ביותר שאמורה לסייע לבית הדין לעשות משפט צדק". שכן, בגדרם מודה גב' סלע קוטון כי מעולם לא עבדה בפועל אצל המשיבה וכי גובה שכרו של המבקש מעבודתו במשיבה הוא כפי שנטען על ידו ולא כפי שמופיע, באופן פיקטיבי, על גבי תלושי השכר שהונפקו לו. עוד נטען, כי מקום שמועלית טענת חיסיון יש לנהוג כלפיה בחשדנות ולהעדיף את זכות העיון. בנוסף, המבקש דרש אף את הוצאתו של מסמך הביטוח הלאומי. זאת, היות שהמסמך האמור הגיע לידיהם של מי מנציגי המשיבה תוך פגיעה בפרטיותו, שעה שלטענתו אלה פתחו מסמך שמוען אליו ללא רשותו, ובקשתו עולה בקנה אחד עם הוראת [סעיף 5\(2\) לחוק הגנת הפרטיות](#), תשמ"א – 1981 (להלן – **חוק הגנת הפרטיות**), הקובעת כי פגיעה בפרטיות הינה, בין היתר, שימוש בתוכן מכתב מבלי לקבל רשות הנמען או הכותב.

החלטת בית הדין האזורי

5. כאמור לעיל, בית הדין קיבל את בקשת המשיבה שלא לעשות שימוש במסמכי הליך הגירושין נוכח החיסיון המוטל עליהם, בהיותם מסמכים מהליכים משפטיים ב-"ענייני משפחה", כהגדרת מונח זה [בחוק בתי המשפט](#), ומשכך נוהלו בדלתיים סגורות. בית הדין הבהיר, כי גם אם יש רלוונטיות למסמכי הליך הגירושין בכל הנוגע לבירור גובה שכרו של המבקש, הרי שבהינתן השלב המקדמי של ההליכים שבין הצדדים; העובדה כי מדובר במסמכים מהליכים שנוהלו בפני ערכאות אחרות, העוסקים גם בצדדים שלישיים; וכן העובדה כי לא נטען על ידי המבקש שלא חל חיסיון על מסמכים אלו, הרי שלא ניתן לאשר את השימוש בהם. יחד עם זאת בית הדין הבהיר כי המבקש יוכל לפנות בבקשה מתאימה ביחס למסמכי הליך

הגירושין, שאז "ישקול בית הדין בקשתו בשנית". בנוגע למסמך הביטוח הלאומי נקבע, כי טרם נעשה בו שימוש כראיה ועל כן אין צורך בשלב זה להוציאו מתצהיר גילוי המסמכים של המשיבה, וככל שהמשיבה תבקש להגישו כראיה חרף הפגיעה בפרטיותו של המבקש, ידון בכך בית הדין ככל שיידרש.

טענות המבקש בבקשה

6. בגדרי הבקשה שלפניי טען המבקש מספר טענות:

- א. מדובר במסמכים רלוונטיים מאוד העוסקים בעיקר המחלוקת שבין הצדדים, הנוגעת לגובה שכרו של המבקש;
- ב. מסמכי הליך הגירושין כבר נחשפו והוצגו במסגרת הליך הגישור שנוהל בין הצדדים, ובו לא נשמעו טענות מטעם המשיבה ביחס להצגתם;
- ג. בעניינים המסורים לסמכותו, גובר ב"ד לעבודה על טריבונלים אחרים, בכללם בית המשפט לענייני משפחה, ולכן לא היה על המבקש לפנות לבית המשפט לענייני משפחה על מנת לקבל אישור לעשות שימוש בכתבי בי-הדין מההליכים שנוהלו בו, שכן בית הדין מוסמך "להכריע בתיקים הקשורים בדיני עבודה". בית הדין לעבודה אף נהנה מגמישות בנוגע לדיני הראיות וסדרי הדין;
- ד. ההלכה בקשר לגילוי מסמכים הינה כי יש לנקוט גישה מרחיבה המאפשרת גילוי מירבי, בכדי להעמיד תשתית עובדתית מדויקת בפני בית הדין;
- ה. על פי הפסיקה, ניהולו של הליך בדלתיים סגורות אינו שקול לקביעה כאילו חל איסור שבדין לעיין במסמכים מאותו הליך, וממילא סעיף 70(א) לחוק בתי המשפט מאפשר לבית הדין להתיר את גילויים של מסמכים מאותו הליך;
- ו. הנטל להוכחת החיסיון החל על מסמכי הליך הגירושין אינו חל על המבקש כי אם על המשיבה שטענה לו, וברירת המחדל היא לנהוג בחשדנות כלפי טענת חיסיון מסמכים;
- ז. מסמכי הליך הגירושין עוסקים אך ורק בשאלת שכרו של התובע וחשיפתם לא צפויה להשליך על צדדים שלישיים כלל;
- ח. מכל מקום, ניתן היה לקבוע כי מסמכי הליך הגירושין יימסרו אך לעיונו של בית הדין, כדי שיקבע אם יש צורך בחשיפתם אם לאו.

דיון והכרעה

7. לאחר בחינת טענות המבקש והחומר הנוגע לעניין בתיק, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, אף מבלי להידרש לתגובת המשיבה. להלן אפרט נימוקיי.

ההחלטה בדבר מסמכי הליך הגירושין

8. עקרון פומביות הדיון זכה לעיגון חוקתי במסגרת סעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה שלשונו כדלקמן:

"בית משפט ידון בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק או אם

בית המשפט הורה אחרת לפי חוק."

תכליתו של עקרון זה פורטה בהרחבה בפסיקה ועניינה להוות את "אחת הערובות העיקריות לתקינותו של ההליך השיפוטי, הן בתחום עשיית הצדק ובירור האמת, הלכה למעשה, והן בתחום מראית פני הצדק קבל עם ועדה..." (ע"פ 353/88 גניה וילנר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 444, 450 (1991)). עקרון זה אף גובר, ככלל, על הזכות הכללית לפרטיות שגם היא זכות חוקתית כידוע, המעוגנת בסעיף 7 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. זאת, בהיות עקרון פומביות הדיון הסדר ספציפי (השוו: רע"א 3007/02 יואב יצחק נ' ארנון מוזס, פ"ד נו(6) 592 (2002) בפסקה 8). אכן, הוראת סעיף 68(א) לחוק בתי המשפט, החלה בבית הדין לעבודה מכוח הוראת סעיף 39 לחוק בית הדין לעבודה, תשכ"ט – 1969, קובעת כי "בית משפט ידון בפומבי". ברם, בסעיף 68(ה1) לחוק זה נקבע כי ענייני משפחה יידונו בדלתיים סגורות:

"על אף הוראות סעיף 68(א) –

(1) עניני משפחה, כמשמעותם בחוק בית המשפט לענייני משפחה, התשנ"ה-1995, למעט תובענות לפי חוק הירושה, התשכ"ה-1965, שעילתן אינה סכסוך בתוך המשפחה ותובענות לפי חוק השמות, התשט"ו-1956, ולפי חוק קביעת גיל, התשכ"ד-1963 - יידונו בדלתיים סגורות, אלא אם כן הורה בית המשפט לדון בענין, כולו או מקצתו, בפומבי;"

9. במקביל נקבע, כי אין לפרסם דבר אודות הליכים שנדונו בדלתיים סגורות. כך, סעיף 70(א) לחוק בתי המשפט קובע:

"לא יפרסם אדם דבר על דיון שהתנהל בבית משפט בדלתיים

סגורות אלא ברשות בית המשפט."

ממילא, ישנה זיקה ברורה בין שתי הסוגיות – פתיחת הדלתיים או סגירתן מחד ואיסור הפרסום אודות ההליכים מאידך. על המתח שבין הסוגיות הללו עמד בית המשפט העליון בעניין יואב יצחק (בפסקה 10):

"אין זהות בין קיום ההליך בדלתיים סגורות לבין איסור הפרסום. איסור הפרסום עומד כשלעצמו, ואין הוא פועל יוצא של סגירת הדלתיים. דרושה הוראה מיוחדת כדי לאסור פרסום... ואכן, לבית-המשפט ניתן שיקול-דעת בסעיף 70(א) לחוק בתי המשפט להתיר פרסום הליך שהתנהל בדלתיים סגורות. הוראה זו, המאפשרת להביא לידיעת הציבור את אשר נסתר ממנו בשל סגירת דלתיים, משקפת את האינטרס הציבורי כבד המשקל בפומביות המשפט"

10. הדברים הוסברו בפירוט על ידי חברי, סגן הנשיאה השופט אילו איטח, בבר"ע [\(ארצי\) 43560-09-16 פלונית – פלוני](#) [פורסם בנבו] (5.1.2017), בפסקאות 27-31 (והפסיקה שהוזכרה שם):

"מעקרון פומביות הדיון נגזרים שני עקרונות-משנה: ניהול המשפט בדלתיים פתוחות ופרסומו ברבים של תוכן ההליך השיפוטי, לרבות פרטי הדיון, שמות בעלי הדיון, העדים וכיו"ב. בין שני עקרונות-המשנה הללו, שכל אחד מהם מוסדר בסעיף חוק נפרד, קיימת זיקה מובהקת: "כל אימת שהדיון מתקיים בדלתיים פתוחות, מותר לפרסם כל פרט בו, אלא אם נאסר; ולהיפך – שעה שהדיון מתנהל בדלתיים סגורות, חל איסור לפרסם כל פרט ממנו, אלא אם הותר.

...

סעיף 70(א) מאפשר פרסום פרטים מדיון שהתנהל בדלתיים סגורות, רק ברשות בית המשפט. מהוראה זו לא נובע איסור כולל לפרסם פרטים מדיון שהתנהל בדלתיים סגורות, אלא שיש לקבל לשם כך את רשות בית המשפט. על פי הפסיקה, "הכלל הוא שיש לפרסם את פסקי הדיון לרבות שמותיהם של בעלי הדיון, גם כאשר ההליך בערכאה הדיונית התנהל בדלתיים סגורות". עם זאת, ניתן לתרוג מהכלל בשעה ש"התכלית שלשמה נסגרו הדלתיים עומדת בעינה". עוד נקבע כי במסגרת ההערכה של עוצמת הפגיעה בעקרון פומביות הדיון, בהיבט הפרסום, יש להידרש לשאלת החשיבות הציבורית של העניין

**ו"לפרמטרים נוספים, ובכלל זה משך ההגבלה. היינו, למשך
איזו תקופה ייאסר הפרסום ומה מידת החשיבות שבפרסום
מידי".**

11. בשלב זה, עת הובהר כי פרסום אודות הליכים שנוהלו בדלתיים סגורות, בכללם ענייני משפחה, ייעשה אך בכפוף לקבלת היתר מבית המשפט, יש להידרש לשאלת זהות בית המשפט נותן האישור. ובפשטות, האם על מבקש הפרסום לעתור לקבלת היתר מבית המשפט בו נדונו ההליכים בדלתיים סגורות לכתחילה, או שעליו לפנות לבית המשפט בגדרו הוא מנהל את תובענתו כעת, שבמסגרתה הוא מבקש לפרסם מסמכים או פרטים מההליכים החסויים? לטעמי, האפשרות הראשונה שצינתי, קרי קבלת היתר מבית המשפט בו נהלו ההליכים בדלתיים סגורות, היא האפשרות הנכונה. הדברים עולים כבר מלשון [סעיף 70\(א\)](#) לחוק [בתי המשפט](#) אשר נוקט לשון מיוחדת: **"אלא ברשות בית המשפט"**, ולא נוקט לשון סתמית כגון: **"אלא ברשות בית משפט"**, ומשכך נראה כי כוונת המחוקק הייתה כי אין בסמכות כל בית משפט להכריע בסוגיה זו, כי אם אך בסמכות בית המשפט שהורה על סגירת הדלתיים לכתחילה, ועקב כך וממילא על איסור הפרסום. פרשנות זו עולה בקנה אחד עם הוראת [סעיף 70\(ג\)](#) לחוק [בתי המשפט](#), הקובעת מפורשות כי על צד המעוניין בביטול איסור פרסום, שהוטל על ידי בית משפט ממניעים נוספים כגון הגנה על פרטיותו או בטחונו של בעל דין או עד וכיו"ב, **"להגיש לבית המשפט שנתן את הצו בקשה לביטולו"**.

12. הדברים עולים אף מפסיקת בית המשפט העליון בהקשר זה. כך למשל [בע"א 2800/97 נתן ליפסון נ' זרח גהל](#), פ"ד נג(3) 714 (1999), נדונה שאלת פרסום פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב, אשר עסק בשומות מס ההכנסה של מר זרח גהל, כאשר הדיונים בתיק זה נדונו בבית המשפט המחוזי בדלתיים סגורות נוכח הוראת [סעיף 154 לפקודת מס הכנסה](#) [נוסח חדש]. בני הזוג גהל הגישו לבית המשפט המחוזי את בקשתם שלא להתיר את פרסום פסק הדין על יסוד [סעיף 70 לחוק בתי המשפט](#) ואילו פקיד השומה, אליו הצטרפה מערכת עיתון הארץ, התנגדו לכך ועתרו לפרסומו. בפסק הדין האמור נקבעו, בין היתר, הדברים הבאים:

"גם כאשר הדיון התקיים בדלתיים סגורות – בין מכוח הוראה קטגורית בחוק, ובין על-פי שיקול-דעת שהחוק העניק בעניין זה לבית-המשפט – לא יצווה בית-המשפט על איסור פרסום של פסק-דינו אלא אם שוכנע כי התכלית שלשמה נסגרו הדלתיים נותרה בעינה."

[ההדגשה הוספה, ל.ג.]

הנה כי כן, עולה מן הדברים כי הגורם שבסמכותו להורות על פרסום פסק הדין וממילא על פרסום פרטי הדיון, הוא הגורם השיפוטי שדן בתיק, ושהורה על סגירת הדלתיים לכתחילה בין מכוח הוראה בחוק ובין משיקול דעתו.

13. כך נקבע גם בהחלטת בית הדין האזורי בס"ע [\(תל אביב-יפו\) 35492-06-11 אסתר](#)

קיקוב - הכי נקי בעיר בע"מ [פורסם בנבו] מיום 14.11.2013¹, אשר דנה בבקשה שהגישו הנתבעים בתיק זה, לפסילת סעיפים מתצהיר העדות הראשית של התובעת ולהוצאת מסמכים שצורפו לתצהיר זה היות ומקורם היה מהליכים שבענייני משפחה אשר נוהלו בדלתיים סגורות.

14. לסיכום: פרסום דבר אודות הליך ומהליך שהתנהל בדלתיים סגורות ייעשה אך בכפוף לקבלת היתר מבית המשפט בו התנהל ההליך בדלתיים סגורות, בין אם סגירת הדלתיים נבעה מהוראת חוק ובין אם נבעה משיקול דעתו של אותו בית משפט.

15. ומן הכלל אל הפרט: בענייננו, המבקש לא פנה אל בית המשפט לענייני משפחה

ו/או לבית הדין הרבני בבקשה להתיר את פרסום כתבי הטענות שביקש לגלות.

ודוק, איסור הפרסום שבהתאם [לסעיף 70\(א\) לחוק בתי המשפט](#) משתרע, באופן עקרוני, גם על כתבי הטענות שהוגשו בהליך, שהרי הסעיף נוקט לשון גורפת: "לא יפרסם אדם דבר על דיון שהתנהל בבית משפט בדלתיים סגורות אלא ברשות בית המשפט". לפיכך, היה על המבקש לפנות אל בית המשפט לענייני משפחה בתל-אביב ו/או לבית הדין הרבני בתל-אביב בבקשות מתאימות, וכאמור לעיל כזאת לא עשה. אשר על כן, כדין נקבע בהחלטה שלא להתיר את השימוש במסמכי הליך הגירושין במסגרת ההליכים בבית הדין בשלב זה.

16. עוד אציין, כי הגם שיייתכן כי מסמכי הליך הגירושין רלוונטיים להליך הנדון בפני

בית הדין האזורי, הרי ששאלת הרלוונטיות לא יכולה "לכסות" על מחדלו של

המבקש לבקש את היתר הפרסום בהתאם לדין. גם העובדה כי מסמכי הליך

הגירושין נחשפו במסגרת הליך הגישור בין הצדדים אינה מעלה או מורידה לעניין

זה, שהרי "נשמת אפו של הליך הגישור תלויה בכך שדברים שנאמרים במהלכו

לא יובאו לידיעת בית המשפט שדן בסופו של יום בתיק שמדובר בו (בהנחה

שהליך הגישור לא הניב תוצאות). עיקרון בסיסי זה נכון הן במישור האזרחי והן

במישור הפלילי" [\(ע"פ 6508/05 פלוני נ' מדינת ישראל \[פורסם בנבו\] 13.9.2006\)](#),

בפסקה 6) וכן: "להליך הגישור לא תהיה תקנה, אם צדדים ידעו כי דברים

המוחלפים במהלכו, יכולים לעמוד להם לרועץ בשלב מאוחר יותר" (שם, בפסקה

¹ יצוין, כי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק הדין בתיק זה נדחתה.

8. וממילא, על פי הוראת [סעיף 79ג\(ד\) לחוק בתי המשפט](#), החלה בבית הדין לעבודה מכוח [סעיף 39 לחוק בית הדין לעבודה](#), תשכ"ט – 1969, הרי ש"דברים שנמסרו במסגרת הליך גישור, לא ישמשו ראיה בהליך משפטי אזרחי".

17. על כן, הבקשה בעניין מסמכי הגירושין נדחתה. עם זאת, כפי שקבע בית הדין האזורי, ככל שיינתן למבקש היתר מבית המשפט לענייני משפחה או מבית הרבני, יוכל לפנות בעניין שנית לבית הדין האזורי.

ההחלטה בדבר מסמך הביטוח הלאומי

18. כמפורט לעיל, המבקש עתר לפסילתו של מסמך הביטוח הלאומי היות ולטענתו הגיע זה לידי המשיבה תוך פגיעה בפרטיותו. אכן, צודק המבקש כי פתיחה של מכתב ללא רשות הנמען או הכותב מהווה פגיעה בפרטיות, ובשל כך אף ייאסר השימוש במסמך כראיה בהליך שיפוטי, אלא אם יתיר בית המשפט להשתמש בו בנסיבות המפורטות בחוק. דברים אלו מעוגנים [בסעיף 32 לחוק הגנת הפרטיות](#):

"חומר שהושג תוך פגיעה בפרטיות יהיה פסול לשמש ראיה בבית משפט, ללא הסכמת הנפגע, זולת אם בית המשפט התיר מטעמים שיירשמו להשתמש בחומר, או אם היו לפוגע, שהיה צד להליך, הגנה או פטור לפי חוק זה."

19. בענייננו, כמפורט בהחלטת בית הדין האזורי, טרם נעשה שימוש במסמך הביטוח הלאומי כראיה. שכן, דבר קיומו אצל המשיבה נודע למבקש בשלב המקדמי של גילוי המסמכים ההדדי בין הצדדים וכבר בשלב זה עתר המבקש לפסילתו. משקבע בית הדין כי בפני המבקש פתוחה הדרך לבקש את פסילת מסמך הביטוח הלאומי כראיה לכשתבקש המשיבה לעשות בו שימוש, לא מצאתי כי נפל כל פגם בהחלטה זו. ודוק, בית דין זה כבר קבע כי החלטות בעניין המועד לדון בבקשה לפסילת ראיה, בין היתר, נוכח הוראת [סעיף 32 לחוק הגנת הפרטיות](#), מהוות החלטות דיוניות (ראו [בר"ע \(ארצי\) 2431-05-11 רוני עומר - אורגל א.ל.פ סחר בע"מ](#) [פורסם בנבו] (8.5.2011)) ועל כן רק במקרים חריגים ויצאי דופן, שענייננו אינו נמנה עמם, יתערב בהן בית דין זה. זאת, נוכח העובדה כי "הערכאה הדיונית מצויה בפרטי התובענה המונחת בפניה ושקלה את השיקולים הדרושים להכרעה בסוגיות הדיוניות המובאות בפניה במהלך הדיון בהליך" (שם, בפסקה 7). משכך, יש להותיר את החלטת בית הדין האזורי על כנה גם ביחס למסמך הביטוח הלאומי, והוא ידון בעניין שנית ככל שיידרש.

סוף דבר

20. על יסוד כל האמור לעיל, בקשת רשות הערעור נדחית. נוכח העובדה כי לא התבקשה תגובת המשיבה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ה אדר ב' תשפ"ב (28 מרץ 2022) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

לאה גליקסמן 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה